

[Aksel Larsen.]

gave at opfordre stormagterne til at forhandle. Jeg ser ingen grund til, at ikke Danmark skulle være kaldet til også at opfordre stormagterne til at forhandle og netop om Tysklandsspørgsmålet, og jeg synes, at Danmark er så meget nærmere til det, som en del af dem, der skal forhandle, er Danmarks temmelig nære allierede. Det hjælper ikke at rasle med våben, konventionelle eller kernevåben, og det hjælper slet ikke, at Danmark forsøger at rulle med musklerne og lade, som man er kolossal stærk, og i denne situation ved at tiltræde enhedskommandoen øge Tysklands krigspotentiel, for dermed styrker man i værste fald Vesttysklands regerings stejle afvisning af øst-vest-forhandlinger.

Man taler her om Finland, om truslen mod Finland og dermed mod alle de nordiske lande, og man taler om sympati for Finland. Jeg synes, at de, der taler om sympati for Finland og om at ville hjælpe Finland, skulle tænke på, hvad præsident Kekkonen sagde for nylig i en radiotale om bjørnetjenester. Ligesom man har svigtet de øvrige nordiske lande ved uden engang at forhandle med dem at søge om isoleret optagelse i fællesmarkedet, sådan svigter man nu Finland ved at forcere en etablering af enhedskommandoen mellem danske og tyske tropper frem lige netop i denne situation.

Der er vel forskel på de grader af varme, hvormed ministrene og partierne i folketinget vil støtte enhedskommandoen, og jeg skal i denne forbindelse gerne lade være med at sige noget om de radikale. Jeg regner med, at det vil de radikales hidtidige vælgere nok selv besørge. Men ikke mindst på grund af den særlige situation i Europa ville det være ønskeligt, om man tog sig noget længere tid til overvejelse af denne sag, end man kan få i de få eftermiddagstimer, denne debat vil vare.

Der er talt om, at folketingets overvældende flertal vil stemme for enhedskommandoen, og det tvivler jeg såmænd ikke om. Er man imidlertid sikker på, at dette tingets overvældende flertal er i overensstemmelse med vælgerflertallets mening? Jeg er i tvivl om, at det er tilfældet. Jeg finder, at det rigtige ville være at sende

dette spørgsmål ud til afgørelse ved folkeafstemning. Det er enkelt at tage stilling til. Hvis man har hastværk, kan det klares i løbet af et par uger. Der skal åbenbart ingen lov til for at etablere fælleskommandoen. Det hævdes endda, at det var noget, der i virkeligheden kunne klares af regeringen alene, uden at man forelagde det til afstemning i folketinget. Ja men så kan det også forfatningsmæssigt lade sig gøre at forelægge denne sag for vælgerne og bede dem træffe afgørelsen ved en folkeafstemning. Hvis enhedskommandoens tilhængere her i salen er så sikre på at have vælgerne med sig, så behøver de ikke at være betænkelige, og vi, som er modstandere af den tysk-danske enhedskommando, skal nok bøje os for en folkeafstemnings resultat, også om den skulle gå os imod.

Jeg kan ikke acceptere den idé, at militærfællesskab med Tyskland skulle være i dansk interesse, at vi skulle kunne søge tryghed i den tyske ørns vingers skygge. Enhedskommandoen vil gøre Danmark mere afhængig af Tyskland, end det desværre allerede er. Den vil derimod ikke give tryghed, men den vil modvirke afspænding og modvirke en fredelig ordning af Tysklandsproblemet.

Man må bøje sig for realiteter, hævdes der; det siger det ærede medlem hr. Victor Gram, og det siger det ærede medlem hr. Helge Larsen, som tilføjer, at Tyskland ligger jo i Europa, hvad jeg udmærket vel ved. Hvis det er et argument for, at vi skal have fælleskommando med Tyskland, tillader jeg mig at gøre opmærksom på, at Polen og Sovjetunionen også ligger i Europa; skal vi også have fælleskommando med dem? Jeg tillader mig at erindre om, at Spanien også ligger i Europa. Skal vi også have fælleskommando med Spanien? Jeg kan ikke se, at det nytter noget, at man kommer med den slags realiteter og siger, det er en begrundelse.

Dernæst mener det ærede medlem hr. Victor Gram, at det kan ikke lade sig gøre at holde Tyskland afrustet eller holde det uden for fællesskabet med os. Det troede det ærede medlem hr. Victor Gram ellers i 1947. Da godkendte han sammen med alle daværende medlemmer af folketinget fuldt ud regeringens erklæring, som den